

Þar birtist verkavitrún hans,
er vitjar sérhvers göfugs manns,
það kall, að hefja land og lýð
og lækna mein á sinni tíð.

Og margur sagði hjartahlýtt :
Sjá, hér er spámannsefni nýtt.
Og móðurástar ótti og von
sá undramann í kærum son. .

Hann skildi glögt hvað gengi að,
og guðræknin ei fremst var það,
ei smædd né örbyrgð ættarlands,
og ekki kúgun Rómverjans.

Hann sá að eigin elskan blind
var aldarfarsins stærsta synd.
Og þyngst á afl og anda manns
var okið lagt af bróður hans.

Sem grimd og lymsku lengst til ver,
að láta aðra þjóna sér,
sem aldrei sér að auðna þín
er allra heill, og líka mín.

Hann kendi, að mannást helg og hrein
til hinna væri leiðin ein.
Hann sá að alt var ógert verk,
sem ekki studdi mannúð sterk.

Og „okurkarl“ og „aurasöfn“!—
Hans orð ei voru smjaðursnöfn.
Hann studdi fátækt fallna lágt,
sem féll af því hún átti bágt.

Og bókstafsþræl og kredduklerk
hann klagði fyrir myrkraverk,